

- 3) W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie drugie: czy państwo członkowskie może uznać, że świadczenie dodatkowych usług obowiązkowych, które nie są objęte rozdziałem II [dyrektywy o usłudze powszechnej], nie skutkuje niesprawiedliwym obciążeniem przedsiębiorstwa, jeśli przedsiębiorstwo to jako całość osiągnęło zysk ze świadczenia wszystkich usług, w odniesieniu do których zostało ono zobowiązane do świadczenia usługi powszechnej, wliczając w to również te usługi, które przedsiębiorstwo to świadczyłoby, nie będąc do tego zobowiązane na mocy obowiązku świadczenia usługi powszechnej?
- 4) Czy dyrektywa o usłudze powszechnej stoi na przeszkodzie ustanowieniu przez państwo członkowskie przepisów, zgodnie z którymi podstawę obliczania kosztów netto ponoszonych przez wyznaczone przedsiębiorstwo przy świadczeniu usługi powszechnej zgodnie z rozdziałem II tej dyrektywy stanowi różnica pomiędzy całością przychodów i całością kosztów związanych ze świadczeniem tej usługi, wliczając w to również te przychody i koszty, które przedsiębiorstwo to odpowiednio osiągałoby i ponosiło, nie mając obowiązku świadczenia usługi powszechnej?
- 5) Czy jeśli rozpatrywane uregulowania krajowe (zob. pytania od pierwszego do czwartego) mają zastosowanie do dodatkowych usług obowiązkowych, które winny być świadczone nie tylko w Danii, ale także na Grenlandii, która zgodnie z załącznikiem II do TFUE jest krajem lub terytorium zamorskim, pytania od pierwszego do czwartego mają wówczas także zastosowanie do tej części obowiązku, która odnosi się do Grenlandii, gdzie wykonywanie usługi zostało przez władze duńskie powierzone przedsiębiorstwu z siedzibą w Danii, a przedsiębiorstwo to nie prowadzi na Grenlandii żadnej innej działalności?
- 6) Jakie znaczenie dla odpowiedzi na pytania od pierwszego do piątego mają art. 107 ust. 1 TFUE oraz art. 108 ust. 3 TFUE, oraz decyzja Komisji z dnia 20 grudnia 2011 r. w sprawie stosowania art. 106 ust. 2 TFUE do pomocy państwa w formie rekompensaty z tytułu świadczenia usług publicznych, przyznawanej przedsiębiorstwom zobowiązanym do zarządzania usługami świadczonymi w ogólnym interesie gospodarczym ⁽²⁾?
- 7) Jakie znaczenie dla odpowiedzi na pytania od pierwszego do piątego ma zasada jak najmniejszego zakłócania konkurencji na rynku, o której jest mowa m.in. w art. 1 ust. 2, art. 3 ust. 2 dyrektywy o usłudze powszechnej oraz w motywach 4, 18, 23 i 26 preambuły i załączniku IV część B do tej dyrektywy?
- 8) Jeśli przepisy dyrektywy o usłudze powszechnej stoją na przeszkodzie przyjęciu uregulowań krajowych takich jak te, o których mowa w pytaniach pierwszym, drugim i czwartym, to czy te przepisy lub przeszkody mają bezpośredni skutek?
- 9) Jakiej bardziej szczegółowej czynników należy uwzględnić przy ocenie, czy krajowy termin na składanie wniosków, jak opisano w pkt 3.17, oraz jego zastosowanie, są zgodne z zasadami lojalnej współpracy, równoważności i skuteczności w prawie Unii?

⁽¹⁾ Dz.U. 2002 L 108, s. 51.

⁽²⁾ Dz.U. 2012 L 7, s. 3.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy)
w dniu 3 lipca 2015 r. – Maria Cristina Elisabetta Ornano/Ministero della Giustizia, Direzione
Generale dei Magistrati del Ministero**

(Sprawa C-335/15)

(2015/C 294/53)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Maria Cristina Elisabetta Ornano

Strona pozwana: Ministero della Giustizia, Direzione Generale dei Magistrati del Ministero

Pytania prejudycjalne

1) Czy art. 11 akapit pierwszy pkt 1, art. 11 akapit pierwszy pkt 2 lit. b) i art. 11 akapit pierwszy pkt 3 oraz motywy ostatni i przedostatni dyrektywy Rady 92/85/EWG z dnia 19 października 1992 r.⁽¹⁾ oraz art. 157 TFUE (dawny art. 141 TWE) ust. 1, 2 i 4; art. 158 TFUE (dawny art. 142 TWE) w zakresie, w jakim stanowi, że „Państwa członkowskie dokładają starań, aby utrzymać istniejącą równowagę systemów płatnych urlopów”; art. 2 ust. 2 lit. c) w związku z art. 14 ust. 1 lit. c) dyrektywy 2006/54⁽²⁾ oraz art. 15 i motywy 23 i 24 dyrektywy 2006/54/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 lipca 2006 r. i wreszcie art. 23 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej 2000/C 364/01 stoją na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, które na podstawie art. 3 akapit pierwszy ustawy z dnia 19 lutego 1981 r. nr 27 w brzmieniu obowiązującym przed zmianą wprowadzoną art. 1 ust. 325 ustawy z dnia 30 grudnia 2004 r. nr 311, uniemożliwia wypłatę przewidzianego w nim dodatku za okresy obowiązkowego urlopu macierzyńskiego przed dniem 1 stycznia 2005 r.?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 92/85/EWG z dnia 19 października 1992 r. w sprawie wprowadzenia środków służących wspieraniu poprawy w miejscu pracy bezpieczeństwa i zdrowia pracownic w ciąży, pracownic, które niedawno rodziły, i pracownic karmiących piersią (dziesiąta dyrektywa szczegółowa w rozumieniu art. 16 ust. 1 dyrektywy 89/391/EWG) (Dz.U. L 348, s. 1).

⁽²⁾ Dyrektywa 2006/54/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 lipca 2006 r. w sprawie wprowadzenia w życie zasady równości szans oraz równego traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zatrudnienia i pracy (wersja przededagowana) (Dz.U. L 204, s. 23).

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 29 kwietnia 2015 r. w sprawie T-217/11, Staelen/Europejski Rzecznik Praw Obywatelskich, wniesione w dniu 6 lipca 2015 r. przez Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich

(Sprawa C-337/15 P)

(2015/C 294/54)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Europejski Rzecznik Praw Obywatelskich (przedstawiciel: G. Grill, pełnomocnik)

Druga strona postępowania: Claire Staelen

Żądania wnoszącego odwołanie

Tytułem żądania głównego:

— uchylenie wyroku Sądu w sprawie T-217/11 w zakresie, w jakim, po pierwsze, Sąd stwierdził, że a) Rzecznik dopuścił się szeregu nieprawidłowości, stanowiących wystarczająco istotne naruszenie prawa Unii; b) krzywda została udowodniona; oraz c) między stwierdzonymi przez Sąd nieprawidłowościami a krzywdą istnieje związek przyczynowy; oraz po drugie, zasądził od Rzecznika zapłatę na rzecz C. Staelen zadośćuczynienia w wysokości 7 000 EUR;

— w przypadku uchylenia wyroku Sądu oddalenie skargi jako bezzasadnej;

Tytułem żądania ewentualnego:

— w przypadku uchylenia wyroku Sądu przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania; oraz

— orzeczenie o kosztach na zasadzie słuszności.